

Sosyal Belediyecilik Böyle Olmaz

– AliHaydar · 02 Ekim 2019

31 Mart 2019 tarihinde yapılan Mahalli İdareler Genel Seçimleri'nde Malatya Büyükşehir Belediye Başkanı olarak seçilen Selahattin Gürkan, göreve başladıktan kısa bir süre sonra belediyenin yaklaşık 2 milyar liraya yakın borcu olduğunu ve bu nedenle bir dizi tasarruf tedbirlerinin uygulamaya konulacağını kamuoyuna açıklamıştı.

Bu tasarruf tedbirleri açıklamasından kısa bir süre sonra birçok engelli arkadaş ile karşılaştıkça, sohbet ettikçe bazı konularda serzenişte bulduklarını duyar olmuştum.

Duyduğum serzenişlerin arasında en çok yer alan şunlardı. Akülü tekerlekli sandalye kullanan engellilerin mesai saati dışında ya da hafta sonu asansör tertibatlı engelli aracını talep ettiklerinde çok acil ve zor durumda kalınmadıkça hizmet verilmediği, aracın talep edildiği bazı zamanlarda ise araçlarda yakıt bulunmadığı gerekçesiyle talebe olumlu yanıt verilmediği, akülü tekerlekli sandalye ile benzeri medikal malzeme talebinde bulunanlara olumsuz yanıtlar verildiği, ekonomik durumu iyi olmayan engellilerin akülü tekerlekli sandalyeleri için yaptığı akü taleplerinin de karşılanmadığı yer alıyordu. Duyduğum bu serzenişleri anlatmak ve engellilerin yaşadığı sorunlarla ilgili hazırladığım 7 sayfalık bir dosyayı (ileriki günlerde bu dosyada yer alan konuları da bu köşede ele alacağım) takdim etmek amacıyla 12 Haziran da belediyeyi telefonla arayarak randevu talebinde buldum. Bununla da yetinmeyerek 1 Temmuz da belediyeye giderek talebimi şahsen yeniledim.

Aradan 3 ay geçmesine rağmen olumlu olumsuz bir dönüş olmadığını görünce 11 Eylül günü hazırladığım dosyayı özel kalem müdürlüğüne giderek elden teslim ettim. Ve 3 ay önce talep ettiğim randevunun da iptal edilmesini rica ettim.

Başkanın yoğun programları nedeniyle geri dönüş yapamadıklarını uygun zamanda mutlaka dönüş yapacaklarını ifade ederek üzüntülerini bildirdiler. Randevu talebini yeniden almak istedilerse de kabul etmedim ve dosyayı teslim ederek oradan ayrıldım.

Elbette başkanın yoğun bir programı olduğunu kamuoyunda görüyor ve takip ediyordum. Ancak ne kadar yoğun olursa olsun 10 – 15 dakika kadar bir zaman ayarlanabilirdi. Sonuçta ben görüşmeye yatak yorganla gidip belediyede yatacak değildim.

Bu arada şunu da belirtiyim ki, engellilerle ilgili yaşanan sorunlar ile bu köşede kaleme aldığım belediyeyi ilgilendiren bazı yazılardan başkanımız Selahattin Gürkan'ın haberi olmadığından eminim. Çünkü yıllardır yakından tanıdığım başkanımızın bilgisi olmuş olsaydı geçmiş yıllarda bir iki konuda yaptığı gibi mutlaka geri dönüş yapardı.

Duyduğum ve yukarıda belirtmiş olduğum bu serzenişlerden bir tanesini de bizzat ben yaşayarak şahit oldum. 15 Eylül Pazar günü yurt genelinde yapılan ilimizde ise İnönü Üniversitesi'nde yapılmış olan Açık Öğretim Fakültesi Yaz Okulu Sınavına gidip gelebilmek amacıyla Malatya Büyükşehir Belediyesi Engelliler ve Yaşlı Hizmetleri Şube Müdürlüğü bünyesinde hizmet veren asansör tertibatlı araç için görevli birimi arayarak talebimi iletmek istedim.

Engelliler ve Yaşlı Hizmetleri Şube Müdürlüğü ise biri müdürlük olmak üzere biri Kernek Külliyesinde

idari ve hizmet, diğeri ise Şeyh Bayram Mahallesindeki Spor Merkezi olarak üç ayrı yerde hizmet veren, ilk oluştuğu günden bugüne kadar yaklaşık 4 bine yakın kayıtlı engelli insana yönelik sosyal, kültürel, sportif ve benzeri gibi birçok güzel çalışmaları hayata geçirerek hizmet veren, verdiği bu hizmetler arasında 5 defa EKPSS kursu açarak eğitim kitapları dâhil birçok materyalleri karşılayarak binin üzerinde engelliye eğitim veren ve bu eğitimler sayesinde ise 300'ün üzerinde engellinin kazanmasında katkısı bulunan, açtığı bilgisayar, girişimcilik, işaret dili, takı tasarımı, boya-batik, kâğıt rölyef, dikiş-nakış, hediyelik eşya üretimi vb gibi eğitim kurslarıyla engellerin el becerisi ile mesleki bir vasıf kazanmalarını sağlayan, düzenlediği gezi, piknik, spor faaliyetleri gibi çalışmalarla toplumla iç içe olmalarını ve kaynaşmalarını sağlayan, toplumun engellilerle ilgili konularda bilgilenip bilinçlenmesi amacıyla öğrencilere yönelik eğitim seminerleri düzenleyen belediyenin güzide birimlerinden biriydi.

Telefonda görüştüğüm görevliye sınava gitmem gerektiğini ve asansör tertibatlı minibüsün evden alarak götürüp getirmesi için kayıt yaptırmak istediğimi söyledim. Durumu izah ettiğim görevli ise, "Başkanım, sizden önce de biri aradığında durumu müdür beye ileterek sorduk. Müdür beyde, 'Bu sınav üniversite sınavları gibi kalabalık ve yoğun olmayacağı için trambüsler daha sakın olur. Bu nedenle gitme imkânı olanlar kendi imkânlarıyla trambüsle gidebilirler.' sözlerini bildirdi." dedi.

Görüştüğüm görevliye, "Trambüsle tabi ki gidebilirim. Ancak hangi trambüs durakları standartlara uygun söyleyebilir misiniz? Durumumu en iyi sizler biliyorsunuz, uygun olmayan rampalarda başkalarından yardım istemek zorunda kalıyorum. Arkadan arabamı tutup tutmadıklarını göremiyorum, bu nedenle kaza yapacak olursam sorumluluğu kim alacak? Geçmiş yıllarda sizin müdürlerinizden Y. Beyin ufak bir rampada beni düşürmesine sizlerde şahit olmadınız mı?" dediğimde bana hak verdi ve "Siz bu konuyu müdür beyle görüşseniz daha iyi olur" dedi.

Bu görüşmeden sonra müdür beyi arayarak konuyu olduğu gibi anlattım. Yaptığımız görüşmeyi uzun uzadıya aktarmayacağım. Gerek görevlilerle gerekse de müdür beyle yaptığım görüşmede; Bu araçların bazı kişi ya da kişilerin üyesi oldukları siyasi parti faaliyetlerine katılabilmesi amacıyla havaalanına kadar götürülüp getirilmesiyle birlikte bazı kişisel özel yemek davetlerine katılabilmesiyle ilgili tahsis edilirken eğitimle ilgili bir konuya gelince de "Gitme imkânı olanlar kendi imkânlarıyla gitsinler" diyerek tahsis edilmemesinin yanlış olduğunu dile getirdim.

Bu araçların sorunsuz mazeretsiz gelip alabilmesi amacıyla bazı kişi ya da kişiler gibi daire başkanlarını, genel sekreteri ya da özel kalemi mi aramız mı gerekiyor? Bunlar yeterli olmadığında ise milletvekillerinin adını mı (falan kişi benim kirvem olur, filan kişi akrabam olur vs gibi) kullanalım ya da onları arayarak devreye girmelerini mi isteyelim?

Belediyede üst düzey yetkililere ulaşma imkânı olan bir kişi, iki kişi ulaştı diyelim ya da benim ulaşma imkânım var diyelim. Peki, yetkililere ulaşma imkânı olmayan yüzlerce, binlerce engelli insan ne yapacak? Onların ne günahı var? Bunların hakkı gasp edilmiş olmuyor mu? diyerek düşüncelerimi dile getirdim.

Müdür bey kendince görüşlerini açıklamaya ve dile getirmeye çalıştı ve aracın gönderileceğini belirtti. Sonuç olarak araç benimle birlikte iki engelli arkadaşı da gelip aldı. Sınava da o iki gün içerisinde yaşadığım stres ve gerginlikle girmek zorunda kaldım.

Sözün özü olarak, sosyal belediyecilik anlamında belediyeler engelliler, yaşlılar, çocuklar, kadınlar, sokak

hayvanları, eğitim ve sağlık gibi konularda yaptığı hizmetlerde işletmeci mantığıyla faaliyet yürütemezler. Belediyenin borçlarından dolayı bu faaliyetlerde tasarruf yapılması düşünülüyorsa o zaman sosyal belediyecilik kavramı kullanılması yanlıştır. Sosyal belediyecilik dediğimiz olayda tasarrufa gidilemez. Zarar ediyoruz düşünceyle faaliyetleri aksatmak, kısıtlamak, vatandaşı mağdur etmek olmaz. Tasarruf elbette yapılabilir, yapılmasını ben de desteklerim. Ancak önemli olan tasarrufun hangi kalemlerde yapılmasını doğru tespit ederek uygulamaya konulmasıdır. Yıllarca her alanda ihmal edilen, görmezden gelinen, sorunlarının çözümlü sümen altı edilen engellilerle ilgili daha güzel, daha sağlıklı, daha bilimsel ve çağdaş güzel hizmetler üretmek varken bir incir çekirdeğini dahi doldurmayacak kadar ufak bir konuyla/konularla uğraşmak 2010 yılında Anayasaya eklenen pozitif ayrımcılık maddesiyle çelişmiş olmuyor mu? Zor şartlar altında yaşadığımız hayatımıza bir de kişilerin kısıtlama getirmeye hakkı yoktur haksız mıyım?